

דיוקנים - תל אביב

התצוגה של דורון גולן במוזיאון ינקו-דאדא מורכבת משלושה סרטי "קווים טיים" קצרים, 30 שניות האחד. אלו הם דיוקנאות בתקריב של חיילת ושני גברים. נקודת המוצא של העבודות היא פעולותיו של האמן תוך שיטוטיו בעיר, במסורת של הצלם המשוטט.

מעשה זה של שוטטות והתמקדות בחוויה הרגעית נקשר למסורות קיימות בתולדות הצילום, החוקרות את רגע הצילום בתוך ממדי המרחב והזמן. דוגמה לכך היא לכידת "הרגע המכריע" – מושג שנקשר לפעולתו של הצלם הנרי קרטייה-ברסון, שהחל לפעול בשנות השלושים של המאה העשרים. רגע אינטנסיבי זה, מבחינת הטעינות הרגשית והפעולות המתקיימות בו, חושף את המשמעות הפנימית ולא רק את תיעוד ההתרחשות.

את המקטעים המוצאים מהקשרם הקוהרנטי, מעבד גולן לכלל תמונה ציורית-כביכול ונייחת. את ממד התנועה הוא מוסיף באמצעות אנימציה מצחיקה, מתיילדת. בכל עבודה קיטוע הפריים שונה: ה"חיילת", בעבודה הראשונה, משפילה את מבטה, הוא מהורהר, פניה מביעות טרדה; בעבודה השנייה, "בוועז", הדמות שרק את חלק פניה שבין העיניים לפה אנו רואים, מישרה מבט אלינו, אל המצלמה; ובעבודה השלישית, "אודי", מרימה הדמות את מבטה אלינו.

אל משחק מבטים זה הכולל בתוכו את הצופה מתוספת אנימציה שמצד אחד מאשרת את הסינתטיות של הדימויים ומדגישה את שטיחותם, ומצד שני מייצרת את המכנה הראליסטי המשותף הפועל בהם כאיתות מתמיד של פיסות המציאות המצולמות. בעבודה "חיילת", מוממות להן שתי דבורים זמזום מכני טרדני; ב"בוועז" חולף מסוק רועש מתחת לעיניו המתבוננות בנו; וב"אודי" חולף מטוס קרב ירוק רועש מנועיו נשמע מכיוון פניו הפונות אלינו במבט נוקב.

עבודותיו של גולן מורכבות מסוגי מדיה שונים: צילום וידיאו, סאונד, ועבודה באמצעות תוכנות מחשב. ריבוי זה מנסה לכוון לקריאה ולחוויה אסתטיות של אמנות דיגיטלית זו ושל דרכי עשייתה, בדומה לחוויית הצפייה בציוור.

מבנה העבודות הופך את התנועה ממבליחה לנייחת, ומכוון אל פעולת קריאה ופרשנות הנגזרת מהתבוננות בפרטי פרטים, כזו של בלש או צייד המונעים על ידי היקסמות ממרחב הסימנים של הסביבה האורבנית. העימות של פיסות המציאות המוקפאות עם האנימציה והסאונד מחזיר לדימויים המקוטעים את הממד הראליסטי והטעון של מציאות ימינו האלימה, שאותו מוזמנים הצופים להשלים מתוך עולמם הם.

אילנה טננבאום

Tel Aviv Portraits

Doron Golan's exhibition at the Junco-Dada Museum in Israel consist of three looped short QuickTime movies of 30 seconds each. They are close-up portraits of two soldiers - two men and one woman. The starting point for the work is the artist's practice of walking the city, in the tradition of the wandering photographer.

This wandering, this focus on experiencing the particular instant within time and space is fundamental, of course, to the history and tradition of photography.

Cartier-Bresson articulated this in the thirties with his notion of the decisive moment whose intensity and emotional charge serve to uncover the deeper meanings of the event and not just present its outward form.

Doron decontextualises the fragments presented here and by thus initially abstracting them from history creates a sort of painterly image to which he then restores an element of movement with an almost comic use of animation.

In each work the framing, the composition, is different.

The soldier is looks downward, thoughtful, perhaps annoyed.

In the second project, Boaz, we see only part of the face between the eyes and the mouth, looking straight at us, and in the third piece, Udi, the subject regards us from below.

These playful gazes invite the viewer in but the addition of the animation on the one hand confirms the artificiality, the constructedness of the two dimensional image and on the other serves to remind us of the actual realities involved.

In Soldier two bees buzz in a way both mechanical and irritating.

In Boaz a noisy helicopter passes between his gaze and ours and in Udi, a green plane fulfills a similar role...

The structure of the work turns the flicker of motion to stillness and thus focuses us upon the act of reading and interpreting implicit details. We are rendered detective and hunter, energized by the miracle of these images of the urban environment.

The confrontation between these frozen fragments of reality and the animation and sound that accompanies them serves to constantly remind us of the reality of today's violent existence. The work invites the viewer to achieve these rich transformations each in our own way – we are the last piece of the puzzle.

Ilana Tenenbaum